

1

ปกติที่นั่นคือสถานที่ปลอดภัยที่สุดแห่งหนึ่งของโลก
แต่ไม่ใช่ในวันนี้

อาคารเจ. เอ็ดการ์ ฮิวเวอร์คือที่ตั้งของศูนย์บัญชาการเอฟบีไอทั่วโลก
เปิดทำการตั้งแตปี 1975 ตอนนั้นสภาพทรุดโทรมเนื่องจากขาดการบำรุงรักษา
ตัวอาคารยาวหลายช่วงถนน ช่องหน้าต่างนับไม่ถ้วนดูคล้ายรังผึ้ง พร้อมด้วย
ระบบสัญญาณเตือนไฟไหม้และห้องน้ำมากมาย ซึ่งหลายจุดก็ใช้การไม่ได้
นอกจากนี้ยังติดตาข่ายกันตึกไว้รอบชั้นบนเพื่อรองรับเศษปูนผู้พังที่อาจร่วงลง
ไปทับคนเดินถนนด้านล่างตาย

เอฟบีไอกำลังจะสร้างสำนักงานแห่งใหม่ให้เจ้าหน้าที่หนึ่งหมื่นหนึ่งพันคน
แต่ยังไม่ได้เลือกสถานที่อย่างเป็นทางการ คงต้องรออีกประมาณเจ็ดปีกว่าจะ
ได้เห็นสำนักงานใหม่มูลค่าราวสองพันล้านดอลลาร์นี้

สำหรับตอนนี้ที่นั่นคือฐานปฏิบัติการของพวกเขา

ชายร่างสูงที่ก้าวยาว ๆ มาตามทางเท้าซึ่งขนานด้วยแนวต้นไม้คือวอลเตอร์
เด็บบีย์ ก่อนหน้านี้เขาเรียกจูเบอร์ให้ไปส่งที่ร้านกาแฟ เมื่อได้เวลาก็ออกจากร้าน
และเดินไปตามทาง เด็บบีย์อายุหกสิบกว่า ผมแสกข้างสีเทาแซมผมหงอก
ที่เริ่มบางเพิ่งตัดแต่งทรงมาไม่นาน ปอยผมด้านหลังศีรษะตั้งชี้

เขาสวมสูทราคาแพงซึ่งสั่งตัดให้พอดีกับรูปร่างท่วม กระเป๋าอกเสื้อ
ประดับด้วยผ้าเช็ดหน้าสีลันสไตน์ รอบคอเสื้อคล้องบัตรผ่านสำหรับเข้าถึง
เขตหวงห้ามชั้นในของอาคารฮิวเวอร์พร้อมผู้ติดตาม ดวงตาสีเขียวฉายแวว

ระแวดระวัง ทว่าทำเดินอาด ๆ ตุ่มันใจ กระเป่าเอกสารในมือแก่งไปมาราว ลูกตุ้มนาฬิกา

ตอนนั้นเองที่ผู้หญิงคนหนึ่งเดินสวนมา แอนน์ เบิร์กเชียร์นั่งรถไฟใต้ดิน มาที่นี้ เธอเป็นหญิงร่างเล็กอายุห้าสิบปลาย ๆ ผมบ๊อบสีเทาล้อมรอบใบหน้า รูปไข่ เธอดู齡เลขขณะเดินเข้าไปใกล้อาคารซูเวร์ เธอไม่มีบัตรผ่านเข้าอาคาร บัตรประจำตัวเพียงอย่างเดียวที่มีคือใบขับขีในกระเป่าสตางค์

ขณะนี้สายมากแล้วการจราจรจึงไม่คับคั่งเท่าตอนเช้า แต่บนทางเท้าก็ยังมีคนพลุกพล่าน รถรายังวิ่งไปมาบนท้องถนน บางคันเลี้ยวลงสู่ลานจอดรถ ชั้นใต้ดินของอาคารซูเวร์

เด็บนี้อยู่ที่เท้าอีกนิต รองเท้าทำงานของอัลเลน เอ็ดมอนด์สย่ำลงบนทางเท้าเประระเบื่อนในแต่ละอย่างก้าว ก่อนที่เขาจะเริ่มผิวปาก ชายคนนี้ได้ดูวิตกกังวลสักนิต

เบิร์กเชียร์ก็เร่งเดินด้วยฝีเท้าที่เร็วขึ้นเช่นกัน พลังมองซ้ายมองขวา อย่างระแวดระวัง

เด็คเคอร์เดินเอื่อย ๆ อยู่ด้านหลังเด็บนี้อยู่ด้วยระยะห่างประมาณยี่สิบเมตร เด็คเคอร์สูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร หุ่นกำยำอย่างนักอเมริกันฟุตบอล เพราะสมัยก่อนเขาเคยเป็นนักกีฬาชนิดนี้ หลายเดือนที่ผ่านมาเขาน้ำหนักลดลงไปมากเนื่องจากคุมอาหาร ถึงอย่างนั้นก็ยังอยากให้มีมันลดลงอีกสักหน่อย เขาใส่กางเกงขายาวสีทากีและพับปลายขาขึ้นเผยให้เห็นรอยเปื้อนที่ติดอยู่ ส่วนท่อนบนเป็นเสื้อแขนยาวของทีมอเมริกันฟุตบอลโอไฮโอ สเตต บัคคಾಯส์ ความยาวของเสื้อช่วยปิดทั้งพุงและปิ่นกล็อค 41 เจน 4 ในช่องปิ่นคาดเอว เมื่อบรรจุกระสุนเต็มแม็กกาซีนสิบสามนัด ปืนกระบอกนี้จะหนักราวหนึ่งกิโลกรัม รองเท้าเบอร์สิบสี่ของเด็คเคอร์ย่ำลงบนทางเท้าจนเกิดเสียงดัง ผมบนหัวยุ่งเหยิง แม่เจ้าตัวกำลังจะไปประชุมที่อาคารซูเวร์ในฐานะเจ้าหน้าที่ทีมเฉพาะกิจของ เอฟบีไอ

เขาไม่กระตือรือร้นกับการประชุมครั้งนี้เท่าไร เพราะรู้สึกได้ว่าต้องมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง ซึ่งเขาไม่ชอบเลย สองปีที่ผ่านมาเขาเจอการเปลี่ยนแปลง

ที่ลื้มไม่ลงมามากพอแล้ว เด็คเคอร์เพิ่งเริ่มคุ้นเคยกับหน้าที่ใหม่ในเอพีไอ แม้เขาจะอยากทำงานนี้ต่อไปเรื่อย ๆ แต่ก็เชื่อว่ากำหนดได้เองเสียเมื่อไหร่

เด็คเคอร์เดินอ้อมแฉ่งกันจรรยาซึ่งตั้งเป็นแนวยาวปิดถนนครึ่งหนึ่ง ผ่าท่อนพื้นที่เปิดทิ้งไว้ถูกล้อมด้วยตาข่ายลึ้ม คนงานหลายคนรวมตัวกันอยู่บริเวณนั้น แล้วเขาก็เห็นชายสวมหมวกนิรภัยคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากท่อ ขณะที่ชายอีกคนคอยส่งเครื่องมือให้ ส่วนคนอื่น ๆ ยืนตีหมาแพลงคุยกัน

ถ้าได้ทำงานแบบนี้ก็คงดี เด็คเคอร์คิด

เขาเห็นเด็บนี้อยู่ข้างหน้าแต่ไม่ได้สนใจมากนัก และไม่ได้มองไปไกลกว่านั้นจึงไม่เห็นเบิร์กเชียร์ เขาเดินผ่านทางลงลานจอดรถชั้นใต้ดิน ก่อนจะผงกหัวทักทาย ปรก. ในป้อมยามริมทางเท้า อีกฝ่ายซึ่งยืนแข็งทื่อเป็นท่อนไม้ผงกหัวตอบ ดวงตาหลังแว่นกันแดดกวาดมองถนนตามหน้าที่มือขวาแตะปืนในซองตลอดเวลา มันเป็นปืนขนาด 9 มม. ที่บรรจุกระสุนสเปียร์ โกลด์ ดอต จี 2 แบบที่เอพีไอใช้ เพราะมีพลังทะลุทะลวงสูง หนึ่งนัดเท่ากับหนึ่งชีวิตคือคติประจำกระสุนชนิดนี้ แต่ความจริงกระสุนชนิดไหนก็ปลิดชีพได้ทั้งนั้นขอแค่พุ่งใส่เป้าหมายอย่างแม่นยำ

นกตัวหนึ่งบินผ่านหน้าเด็คเคอร์ไปเกาะที่เสาไฟริมทาง แล้วก้มมองผู้คนอย่างสนใจใคร่รู้ อากาศวันนี้เย็นเยือก แม้เขาจะใส่เสื้อตัวหนาที่ยังไม่วายนานแล้ว หมู่มေးที่คลี่คลุมดวงตะวันอยู่แถวเส้นขอบฟ้าเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนค่อย ๆ เคลื่อนผ่านแม่น้ำโพโทแมกมาปกคลุมท้องฟ้าเหนืออวซิงตัน ดี.ซี.ราวกับเป็นหลังคาโดมสีเทา

เบื้องหน้าเด็บนี้อยู่เดินจนเกือบถึงหัวมุมทางเท้า มันเป็นจุดที่เขาต้องเลี้ยวซ้ายเพื่อไปยังประตูทางเข้าหากมีธุระจะคุยกับเอพีไอ

เมื่อหลายปีก่อนคนทั่วไปเข้าเยี่ยมชมห้องปฏิบัติการของเอพีไอ รวมถึงดูการซ้อมยิงเป้าของเจ้าหน้าที่ได้อย่างอิสระ แต่เหตุก่อการร้ายในปัจจุบันทำให้มีกฎเพิ่มขึ้น หลังเหตุวินาศกรรม 11 กันยายนทางเอพีไอยกเลิกการเข้าเยี่ยมชมก่อนจะกลับมาเปิดอีกครั้งในปี 2008 และถึงขั้นจัดศูนย์การเรียนรู้สำหรับนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะ แต่ต้องแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อยหนึ่งเดือนเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีเวลาตรวจสอบประวัติ ปัจจุบันอาคารสำนักงานของเอพีไอส่วนใหญ่แทบ

ไม่ต่างจากป้อมปราการแน่นหนา ตอนเข้าไปว่ายากแล้ว ตอนจะกลับออกมานั้นก็ยากกว่าหลายเท่า

เด็บนีย์ชะลอฝีเท้าเมื่อใกล้ถึงหัวมุม

ขณะที่เบิร์กเชียร์เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอีก

เด็คเคอร์ยังคงเดินเอื่อย ๆ ตอนนี้อยู่ห่างจากเด็บนีย์เพียงสิบเมตร

เบิร์กเชียร์ซึ่งเดินสวนมาอยู่ห่างจากเด็บนีย์ราวห้าเมตร อึดใจต่อมา ระยะห่างก็ลดลงอีก เบิร์กเชียร์ก้าวต่อไม่ก็ก้าวทั้งสองก็อยู่ห่างกันเพียงหนึ่งเมตร

เด็คเคอร์เห็นเธอแล้ว เพราะตอนนี้เธออยู่ใกล้เด็บนีย์มาก ส่วนเขาอยู่ห่างจากสองคนนั้นราวสามเมตรและกำลังจะเลี้ยวตรงหัวมุมเช่นกัน

เบิร์กเชียร์ชำเลืองมองเด็บนีย์ ทำท่าเหมือนเพิ่งสังเกตเห็นเขา เด็บนีย์ไม่ได้มองตอบ อย่างน้อยก็ไม่ใช้ในตอนแรก

แต่ไม่นานเด็บนีย์ก็เห็นว่าเธอมองมา เขายิ้มให้เบิร์กเชียร์ เป็นรอยยิ้มแบบที่ถ้าเจ้าตัวสวมหมวกอยู่ก็คงเปิดหมวกแล้วก้มหัวทักทายเธอด้วยแน่นอน

ทว่าเบิร์กเชียร์ไม่ยิ้มตอบ กลับเอื้อมมือไปเปิดกระเป๋าทิ้ง

เด็บนีย์ชะลอฝีเท้าลงอีก

เด็คเคอร์เห็นรถขายเบอร์รีโตตรงถนนฝั่งตรงข้าม พลังคิดว่าถ้าเดินไปซื้อจะเข้าประชุมทันใหม่ แต่คิดไปคิดมาคงไม่ทัน แถมอาจทำให้เอวขยายใหญ่ขึ้น เขาจึงเบนสายตากลับมาและเห็นว่าเบิร์กเชียร์กับเด็บนีย์ยืนอยู่ข้างกันแล้ว

เขาไม่ได้เอะใจ แค่คิดว่าทั้งคู่คงรู้จักกันและบังเอิญมาเจอกันที่นี่

เด็คเคอร์ก็มองนาฬิกาข้อมือเพราะไม่อยากเข้าประชุมสาย ถ้าชีวิตต้องเจอกับการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง อย่างน้อยเขาก็อยากเผชิญหน้ากับมันให้ตรงเวลา

แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็ต้องตัวแข็งทื่อ

ตอนนี้เด็บนีย์ยืนอยู่ข้างหลังผู้หญิงคนนั้นห่างเพียงสองก้าว พร้อมกับเล็งปืนเบเรตต้ากระบอกเล็กไปยังด้านหลังศีรษะของเบิร์กเชียร์โดยที่เธอไม่รู้ตัว

เด็คเคอร์รีบคว้าอาวุธประจำกาย ขณะกำลังจะตะโกนห้ามก็เป็นจังหวะเดียวกับที่เด็บนีย์เหนียวโกพอตี

ร่างเบิร์กเชียร์กระตุกไปข้างหน้าเมื่อกระสุนพุ่งเจาะด้านหลังศีรษะเข้า
ก้านสมองส่วนท้าย มันกระเด็นกระดอนอยู่ในกะโหลกศีรษะประหนึ่งลูกปืนบอล
ก่อนจะทะลุออกทางจมูก ทั้งรอยแผลขนาดใหญ่เป็นสามเท่าของรูด้านหลังศีรษะ
เขอล้มคว่ำ เลือดสาครกระเซ็นทั่วทางเท้า ใบหน้าเสียหายเกือบทั้งหมด

เด็คเคอร์ถี้อปืนวิ่งเข้าไปตรงจุดเกิดเหตุ ขณะที่ผู้คนพากันกรี๊ดร้องและ
วิ่งหนี แต่บีนนี่ยังคงถี้อปืนไว้ในมือ

เด็คเคอร์เล็งปืนไปที่แต่บีนนี่พร้อมกับร้องตะโกน “นี่เจ้าหน้าที่เอพปีโอ
วางปืนลงซะ!”

แต่บีนนี่หันมา แต่ยังไม่ยอมวางปืน

เด็คเคอร์ได้ยินเสียงวิ่งดังมาจากข้างหลัง คงเป็น รมภ. ในบ้อมยาม
ที่วิ่งเต็มฝีเท้าและชักปืนเตรียมพร้อมเช่นกัน

เขาเหลียวมองข้างหลังแวบหนึ่ง พอเห็น รมภ. วิ่งเข้ามาจึง ضبطประจำตัว
ที่คล้องคอไว้ด้วยมือข้างที่ว่าง “ผมทำงานให้เอพปีโอ หมอนั่นเพิ่งยิงผู้หญิง
คนนั้น”

เขาละมือจากบัตรคล้องคอแล้วใช้มือทั้งสองข้างกุมด้ามปืน จากนั้น
เล็งไปยังหน้าอกแต่บีนนี่ รมภ. วิ่งเข้ามายืนข้างเด็คเคอร์พร้อมกับเล็งปืนไปที่
แต่บีนนี่เช่นกัน

“วางปืนลงเดี๋ยวนี้!” รมภ. ตะโกนลั่น “ขอเตือนเป็นครั้งสุดท้าย ไม่งั้น
เราจะยิง”

สองต่อหนึ่ง เห็นกันชัด ๆ ว่าแต่บีนนี่ควรทำยังไง ยอมหมอบเองดีกว่า
ถูกทำให้หมอบแน่นอน

แต่บีนนี่มอง รมภ. ก่อนเลื่อนสายตามองเด็คเคอร์

แล้วยกยี่ม

“อย่างนะ!” เด็คเคอร์ตะโกนลั่น

วอลเตอร์ แต่บีนนี่จ่อปืนใต้คางตัวเอง จากนั้นเหนียวไกเป็นครั้งที่สอง...
ครั้งที่สุดท้าย

2

ความมืดรอเราทุกคนอยู่ในนาทีสุดท้ายของชีวิต เอมอส เด็คเคอร์คิดเช่นนั้น
ขณะนั่งบนเก้าอี้พลาสมงศพ

แอนน์ เบิร์กเซียร์นอนอยู่บนเตียงโลหะในห้องเก็บศพของสำนักงาน
เอพพีไอ เสื้อผ้าทุกชิ้นถูกถอดออกและใส่ไว้ในถุงเก็บหลักฐานสำหรับนำไป
ตรวจสอบ ร่างเปลือยเปล่าพร้อมใบหน้ายับเยินของเธออยู่ใต้ผ้าคลุม รอยเลือด
เปื้อนผ้าฝ้ายนั้นจนเป็นต่างดวง

แม้จะไม่มีใครสงสัยสาเหตุการเสียชีวิต แต่เจ้าหน้าที่ก็ยังต้องชันสูตรศพ
ตามขั้นตอนอยู่ดี

ส่วนวอลเตอร์ แด็บเนียยังคงไม่ถึงฆาต เขารอดอย่างปาฏิหาริย์แม้หมอ
จะยืนยันว่าแด็บเนียไม่มีโอกาสกลับมาเป็นปกติหรือรู้สึกตัวอีก เพราะกระสุน
นั้นทะลุทะลวงเข้าไปในสมอง

ตอนนีโอเล็กซ์ เจมิสันกับเจ้าหน้าที่พิเศษรอสส์ โบการ์ดเผาแด็บเนียอยู่ที่
โรงพยาบาล ทั้งคู่เป็นเพื่อนร่วมงานของเด็คเคอร์ในทีมเฉพาะกิจซึ่งประกอบด้วย
พลเรือนกับเจ้าหน้าที่เอพพีไอ พวกเขาอยากรู้ว่าหลังฟื้นขึ้นมาแด็บเนียจะอธิบาย
เรื่องปลิดชีพแอนน์ เบิร์กเซียร์ในที่สาธารณะและพยายามฆ่าตัวตายตามว่ายังไง
แต่หมอบอกว่าไม่มีทางที่แด็บเนียจะฟื้นคืนสติจนถึงขั้นให้ปากคำได้แน่นอน

เด็คเคอร์ซึ่งมีดบาดด้านจึงได้แต่นั่งมองศพใต้ผ้าคลุม

ทว่าสำหรับเขาห้องนี้ไม่ได้มีขนาดนั้น

เขาเห็นห้องเก็บศพเป็นสีน้ำเงินสว่างราวกับอยู่ในมิติอื่น มันเป็นผลกระทบ
จากตอนถูกฟุ้งชนอย่างแรงระหว่างแข่งอเมริกันฟุตบอล ส่งผลให้ประสาทสัมผัส

ตั้งแต่สองอย่างขึ้นไปเกิดการรับรู้ร่วมกัน เรียกอากการแบบนี้ว่าซินเนสทีเซีย มันทำให้เขาเห็นความตายเป็นสีน้ำเงิน นั่นคือสีที่เด็คเคอร์เห็นตอนเด็บบนีย์ ฆ่าเบิร์กเซียร์

และตอนนี้เขาก็เห็นสีน้ำเงินอีกครั้ง

เด็คเคอร์กับ ปรภ. ที่วังมาสมทบในจุดเกิดเหตุให้ปากคำกับเอพีไอ และตำรวจอสังขัตัน ดี.ซี. เรียบร้อยแล้ว เด็คเคอร์รู้ว่าเด็บบนีย์ชักปืนออกมา ยิงเบิร์กเซียร์ก่อนจะยิงตัวเองตาม แต่ที่เขายังไม่รู้คือเด็บบนีย์ทำแบบนั้น เพราะอะไร

ทันใดนั้นหลอดไฟบนเพดานก็สว่างจ้า ผู้หญิงสวมเสื้อกาวน์สีขาว เดินเข้ามา เธอแนะนำตัวว่าชื่อลินน์ เวนไรต์ เป็นแพทย์นิติเวช เด็คเคอร์ เต่าว่าเธอน่าจะอายุสี่สิบกว่า เวนไรต์เป็นคนตัวเล็กแต่หุ่นอวบ หน้าตาคมมิ่งทึ่ง อย่างคนที่เคยเห็นความรุนแรงที่มนุษย์กระทำต่อกันมาทุกรูปแบบ เขาลุกขึ้น พลังแสดงบัตรประจำตัว ก่อนจะแจ้งว่ามาจากทีมเฉพาะกิจของเอพีไอและเป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์

เด็คเคอร์เหลือบมองเจ้าหน้าที่เอพีไอที่อดด์ มิลลิแกน สมาชิกคนที่สี่ของทีมเฉพาะกิจเดินเข้ามาในห้อง ส่วนลิซา เดเวนพอร์ต สมาชิกคนที่ห้าและเป็นนักจิตวิทยาไม่ได้กลับมาเข้าร่วมกลุ่ม เธอเลือกจะไปเปิดคลินิกที่ชิคาโกแทน

มิลลิแกนอายุสามสิบกว่า สูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ผมสีเข้มตัดทรงทหาร หุ่นกำยำราวกับแกะสลักจากหินแกรนิต เดิมที มิลลิแกนกับเด็คเคอร์ไม่ค่อยถูกกัน แต่ปัจจุบันพวกเขาและสมาชิกในทีม เข้ากันได้ดีแล้ว

เด็คเคอร์มีปัญหาเรื่องการผูกมิตรกับคนอื่น เขาไม่ได้เป็นแบบนี้ตั้งแต่แรก แต่โรคที่เป็นอยู่ทำให้เขาเปลี่ยนไป

นอกจากอาการซินเนสทีเซีย เด็คเคอร์ยังเป็นโรคไฮเปอร์โธมิเซียด้วย คนที่เป็นโรคนี้อาจจะมีความจำดีเลิศ หลังจากประสบอุบัติเหตุตอนเล่นกีฬาครั้งนั้น สมองเขาก็กระทบกระเทือนอย่างรุนแรง จากคนที่เคยชอบพูดชอบคุยกับคนรอบข้างกลายเป็นคนเย็นชาและขาดทักษะการเข้าสังคม ดังนั้นคนที่เพิ่งรู้จักกับเด็คเคอร์ครั้งแรกจึงมักคิดว่าเขาเป็นโรคออทิสติก

ความจริงมันก็ไม่ได้ต่างกันเท่าไรหรอก

“สบายดีไหม เด็คเคอร์” มิลลิแกนทัก วันนี้เขาสวมสูทสีเข้มทับเสื้อเชิ้ต สีขาวเรียบร้อยพร้อมกับผูกเนไทหลายทางเช่นเคย พอมายืนข้างกันเด็คเคอร์ จึงดูขอมซ่อเหมือนคนร่อนไปเลย

“สบายกว่าเธอกี่แล้วกัน” เขาตอบพลางพยักพยัดไปทางศพ “ตอนนี้เรารู้อะไรเกี่ยวกับเธอบ้าง”

มิลลิแกนล้วงหยิบแท็บเล็ตเครื่องเล็กจากระเป๋าด้านในเสื้อสูทออกมา เปิดดูข้อมูล ขณะที่เด็คเคอร์มองแว่นไรต์เล็กฝ้าคลุมออกจากร่างเหยื่อ แล้วเจ้าตัวก็หันไปเตรียมเครื่องมือเครื่องมือ

“เหยื่อชื่อแอนน์ เมเรดิท เบิร์กเชียร์ อายุห้าสิบเก้าปี สถานะโสด เป็นครูสอนแทนอยู่ที่โรงเรียนคาทอลิกแห่งหนึ่งในแฟร์แฟกซ์เคาน์ตี เธออาศัยหรือเคยอาศัยอยู่ในย่านเรสต์ตัน จนถึงตอนนี้ยังไม่มียุติมาแสดงตัว เรากำลังตรวจสอบอยู่”

“เธอมาทำอะไรที่ตึกเอพีไอ”

“ไม่รู้สิ ความจริงเรายังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเธอตั้งใจไปที่นั่นหรือเปล่า วันนี้เธอไม่มีสอนที่โรงเรียน”

“แล้วอลเตอร์ เด็บนีย์ล่ะ”

“เขาอายุหกสิบเอ็ดปี สถานะสมรส มีลูกสาวสี่คน พวกเธอโตหมดแล้ว เด็บนีย์เปิดบริษัทรับจ้างเหมากับรัฐบาลโดยมีสัญญาจ้างชัดเจน จึงได้ร่วมงานกับเอพีไอและหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐหลายแห่ง เขาเคยทำงานอยู่ที่สำนักงานความมั่นคงแห่งชาติหรือเอ็นเอสเอเป็นเวลาสิบปี อาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่ย่านแมคลิน และทำงานสร้างเนื้อสร้างตัวจนร่ำรวย”

“เคยทำงานต่างหาก” เด็คเคอร์แก้ “ได้คุยกับภรรยาและลูก ๆ ของเขาหรือยัง”

“ผมคุยกับภรรยาของเขาแล้ว เธอดูแทบจะสติแตก ส่วนลูก ๆ ย้ายไปอยู่ที่อื่นกันหมด มีคนหนึ่งอยู่ฝรั่งเศส ตอนนี้ทุกคนกำลังเดินทางมาที่นี่”

“มีใครพอจะรู้ใหม่ว่าเด็บนีย์ทำแบบนี้ทำไม”

“ผมยังไม่ได้คุยครบทุกคน แต่จนถึงตอนนี้ไม่มีเบาะแสเพิ่มเติม คนในครอบครัวเขาดูท่าทางตกใจกันมาก”

เด็คเคอร์ถามสิ่งที่เชื่อมโยงถึงเหตุฆาตกรรมมากที่สุด “เบิร์กเชียร์กับ แด็บนี้อยู่มีความเกี่ยวข้องกันบ้างไหม”

“ผมเพิ่งเริ่มหาข้อมูล ยังไม่รู้ว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกันยังไง คุณว่าเป็นไปได้ไหมที่แด็บนี้อย่างจะอยากยิงใครสักคนก่อนฆ่าตัวตาย และเธอذنช่วย อยู่ใกล้ที่สุด”

“ใช่ เบิร์กเชียร์อยู่ใกล้เขาที่สุด” เด็คเคอร์ว่า “แต่ถ้าเราคิดจะฆ่าตัวตาย อยู่แล้ว มันจะพวกรากชีวิตคนบริสุทธิ์อีกคนไปด้วยหรือไม่”

“หมอนั่นอาจเป็นบ้าก็ได้ ไม่แน่สืบไปเรื่อย ๆ เราอาจจะหาคำอธิบาย ได้ว่าทำไมเขาถึงเพี้ยนขึ้นมา”

“แด็บนี้อยู่ถือกระเป๋าเอกสารและมีบัตรผ่านเข้าอาคาร ดูเหมือนกำลัง มุ่งหน้าไปที่อาคารซูเวร์ เขามีธุระที่นั่นหรือ”

“ใช่ ผมได้รับการยืนยันว่าเขากำลังทำงานงานหนึ่งให้เอฟบีไอและเข้าไป ประชุมตามปกติ”

“คุณจะบอกว่าจู่ ๆ เขาก็เพี้ยนขึ้นมา แต่ยังแต่งตัวเรียบร้อยไปประชุมตาม ปกติในย่านใจกลางเมืองได้จั้นหรือ”

มิลลิแกนพยักหน้า “ผมรู้ว่ามันฟังดูไร้เหตุผล แต่ก็เป็นไปได้”

“ทุกอย่างเป็นไปได้จนกว่ามันจะเป็นไปไม่ได้” เด็คเคอร์บอก ก่อนเดิน ไปยืนข้างเวเนไรต์ “อาวุธสังหารคือปืนเบเรตต้าขนาด 9 มม. วิธีการส่นพุ่งเข้า ท้ายทอยในมุมเสย เหลือเสียชีวิตทันที”

เวเนไรต์เตรียมเสียบไฟฟ้าสำหรับผ่าเปิดกะโหลกศีรษะพลางพูด “ที่คุณ ว่ามาตรงกับบาดแผลที่เห็นภายนอก”

“ถ้าแด็บนี้อย่างตาย คุณจะเป็นคนชันสูตรเหมือนเดิมหรือเปล่า”

เธอพยักหน้า “เรื่องนี้เอฟบีไอคงต้องออกโรงเอง เพราะแด็บนี้อย่างทำงาน ให้พวกเขา แถมยังมาเกิดเหตุหน้าอาคารสำนักงานอีก คนชันสูตรก็ต้องเป็นฉัน นี่แหละ”

เด็คเคอร์หันไปถามมิลลิแกน “เอฟบีไอตั้งทีมสืบคดีนี้หรือยัง”

อีกฝ่ายพยักหน้า

“มีใครบ้าง คุณรู้จักพวกเขาหรือเปล่า”

“รู้จักดีเสียวล่ะ เพราะทีมที่วาก็คือเราเอง”

เด็คเคอร์กะพริบตาปริบ ๆ “ว่าไงนะ”

“เอพีไอมอบหมายให้ทีมของโบการ์ต์รับผิดชอบคดีนี้ ซึ่งก็คือพวกเรา”

“แต่เราทำเฉพาะคดีค้างเก่านี้”

“นั่นแหละหัวข้อการประชุมของวันนี้ พวกเขาเตรียมจะเปลี่ยนงานให้เรา จากทีมที่ทำคดีค้างเก่ามาเป็นทีมที่ทำคดีสดใหม่ ยิ่งคุณอยู่ในจุดเกิดเหตุด้วย ยิ่งเหมาะ เราต้องพร้อมลุย”

“แม้ว่าผมจะเป็นหนึ่งในพยานที่เห็นเหตุการณ์นะเหรอ”

“ทำอย่างกับว่ามันเป็นเหตุการณ์ที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นนั่นแหละ เด็คเคอร์อย่าลืมว่าตอนนั้นยังมีพยานอีกหลายคนเห็นแต่บั้นปลายเหตุ ตำรวจไม่ต้องการคุณหรอก”

“แต่ที่ผมมาอยู่ที่นี่ก็เพราะอยากทำคดีค้างเก่า” เด็คเคอร์หัวง

“ผมรู้ แต่เราตัดสินใจเองไม่ได้ คนที่จะบอกว่าเราต้องทำอะไรแต่พวกเบื้องบนเท่านั้น”

“นี่ก็จะย้ายเราไปทำงานอื่นก็ย้ายกันง่าย ๆ แบบนี้เลยเหรอ ไม่คิดจะถามสักคำหรือไง”

มิลลิแกนยิ้ม แต่พอเห็นเด็คเคอร์ทำหน้านี้วก็หัวขมวดเขาก็หุบยิ้มโดยอัตโนมัติ “ระบบการทำงานในหน่วยงานรัฐก็แบบนี้แหละ เด็คเคอร์เราต้องปฏิบัติตามคำสั่ง อย่างน้อยก็มีผมกับรอสส์ที่ต้องทำตาม คุณกับเจมิสันอาจจะลาออกได้ แต่งานของผมติดอยู่กับเอพีไอไปแล้ว” เขาหยุดนิดหนึ่งก่อนพูดต่อ “ที่จริงเรายังตามจับคนชั่วอยู่ แต่เปลี่ยนจากคดีค้างเก่าเป็นคดีที่เพิ่งเกิดขึ้นเท่านั้นเอง คุณยังได้ทำสิ่งที่ตัวเองถนัดเหมือนเดิม”

เด็คเคอร์พยักหน้า ทว่าคำพูดของมิลลิแกนไม่ได้ช่วยให้จิตใจเขาสงบลงสักนิด เขาก็มองร่างเบิร์กเซียร์ แสงสีน้ำเงินสามดวงรอบทิศทางพลอยให้ท้องไส้ปั่นป่วน

เวนไรต์ขำเล็งมองบัตรประจำตัวของเด็คเคอร์ “เด็ยวะนะ คุณคือเอมอส เด็คเคอร์ คนที่ไม่เคยลืมนะไรนะเธอ”

เมื่อเด็คเคอร์ไม่ตอบ มิลลิแกนจึงตอบแทน “ใช่ครับ เขานี้แหละ”

เวนไรต์พูดอีก “ฉันได้ยินว่าช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาพวกคุณไซคิตี ค้างเก่าได้หลายคดี โดยเฉพาะคดีของเมลวิน มาร์ส”

“ทุกคนในที่นี้ช่วยกัน” มิลลิแกนบอก “แต่คงไม่สำเร็จถ้าไม่มีเด็คเคอร์”

เด็คเคอร์ชี้ที่รอยข้ำสีม่วงคล้ำบนหลังมือเบิร์กเชียร์ “นั่นรอยอะไร”

“เอาละ มาดูกันอย่างละเอียดดีกว่า” เวนไรต์คว้าโคมไฟแวนชยายแบบตั้งโต๊ะมาส่องเหนือรอยที่หัว จากนั้นเปิดไฟส่องลงไปที่มีศพแล้วเพ่งมองผ่านแว่นชยาย “เหมือนจะเป็นตราประทับอะไรสักอย่าง”

เด็คเคอร์เพ่งมองตาม “ศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายโดมิเนียน” ก่อนจะเหลือบมองมิลลิแกนที่กำลังพิมพ์ข้อความลงในแท็บเล็ต

เจ้าตัวอ้วนข้อมูลที่คั่นจอ “ศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายโดมิเนียนอยู่ใกล้กับโรงพยาบาลเรสตัน มันเป็นสถานที่ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายตามชื่อ”

เด็คเคอร์ก็มองร่างเบิร์กเชียร์อีกครั้ง “ถ้ายังมีตราประทับติดอยู่แสดงว่าเธอเพิ่งไปที่นั่นวันนี้ เพราะถ้าเธออาบน้ำแล้วมันก็น่าจะหลุดลอกไป”

“คุณคิดว่าเธอไปเยี่ยมใครบางคนนั่นหรือ”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะเธอดูไม่เหมือนคนที่อยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิต จนกระทั่งโดนเด็บเนียนี้ยิง”

จู่ ๆ เด็คเคอร์ก็เดินออกไปจากห้องโดยไม่พูดไม่จา

เวนไรต์มองหน้ามิลลิแกนพลางเลิกคิ้วสงสัยที่อีกฝ่ายเดินออกไปกะทันหัน

“คือ...เขาเป็นแบบนี้บ่อย ๆ” มิลลิแกนบอก “ผมชินแล้ว”

“เงินคุณนี่ลึกลับดีกว่าฉันมาก” เวนไรต์พูดขณะยกเสื้อผ้าขึ้น “เพราะถ้าฉันต้องทำงานร่วมกับเขา แล้วเขาดันเดินออกไปโดยไม่บอกกล่าวแบบนี้บ่อย ๆ ละก็ ฉันอาจจะเอาเสื้อผ้าผิดหัวเขาได้”

3

หน้าอกของเด็บนี้อยู่กระตุกและกระเพื่อมขึ้นลงเป็นพัก ๆ บ่งบอกว่าเจ้าตัว
คงมีชีวิตอยู่บนโลกได้อีกไม่นาน สภาพปอดของเขาตอนนี้คงเหมือนทหารยาม
ผู้อ่อนล้าที่วิญญูณเใกล้่ออกจากร่าง

อเล็กซ์ เจมิสัน หญิงสาวอายุยี่สิบปลาย ๆ รูปร่างสูงโปร่ง ผมสีน้ำตาล
และหน้าตาสะสวย เธอนั่งอยู่ฝั่งขวาของเตียงผู้ป่วยในห้องซีซียูหรือห้องดูแล
ผู้ป่วยโรคหัวใจ ส่วนรอสส์ โบการ์ต เจ้าหน้าที่พิเศษอายุสี่สิบปลาย ๆ
ผมสีดำที่หัวเรียบแต่เริ่มมีผมหยอกแซมเล็กน้อย โบการ์ตยืนอยู่ฝั่งซ้าย
พลงจับราวกันเตียง

เด็บนี้นอนอยู่บนเตียง สายระโยงระยางบนตัวเขาเชื่อมต่อกับจ
อมอนิเตอร์ นอกจากนี้ยังมีสายยางสำหรับให้ยาติดอยู่ด้วย ดวงตาข้างขวา
กลวงโป้จากแรงกระสุนที่ยิงเข้าใต้คางแล้วพุ่งทะลุออกมา ไบหน้าส่วนที่โดน
แรงอัดกระแทกบวมเป่งเป็นสีม่วงคล้ำ ส่วนที่ไม่โดนก็ซีดเผือดอย่างกับศพ
จังหวะการหายใจไม่สม่ำเสมอ สัญญาณชีพบนจอมอนิเตอร์ขึ้น ๆ ลง ๆ
ตอนนี้เขาอยู่ในแผนกผู้ป่วยหนักซึ่งรับผิดชอบดูแลผู้ป่วยอาการหนักและบาดเจ็บ
สาหัสขั้นร้ายแรงของโรงพยาบาลแห่งนี้

เด็บนี้อยู่ไม่ได้แค่บาดเจ็บสาหัส แต่กำลังจะตาย

บรรดาหมอที่เวียนกันเข้ามาตรวจอาการตลอดทั้งวันยืนยันว่าอีกไม่นาน
สมองของเด็บนี้อยู่จะสั่งให้หัวใจหยุดเต้น พวกเขาคงช่วยอะไรไม่ได้ ไม่มียา
หรือวิธีการรักษาไหนที่จะยื้อชีวิตชายคนนี้ได้อีกต่อไป ตอนนี้ทำได้แค่นับถอยหลัง
รอความตายมาเยือน

เอลเลนอร์ แด็บนีย์หรือเอลลี ภรรยาของแด็บนีย์มาถึงโรงพยาบาลในสามสิบนาทีหลังได้รับแจ้งจากเอฟบีไอ พวกเขาต้องสอบปากคำเธอ แต่ตอนนี้ว่าที่แม่หม้ายผู้เคราะห์ร้ายกำลังโง่คออาเจียนอยู่ในห้องน้ำโดยมีพยาบาลคอยลูบหลังให้

โบการ์ตส่งสายตามองเจมิสัน เธอคงรู้ตัวจึงเหลือบตาขึ้นมองเขา

“เด็คเคอร์มีเบาะแสเพิ่มเติมไหม” เขาถามเสียงเบา

เจมิสันตรวจดูมือถือแล้วส่ายหน้า “เขาไปดูการชันสูตรศพเบิร์กเชียร์ ฉันทส่งข้อความบอกที่อดดีให้ตามไปแล้ว”

โบการ์ตพยักหน้า “ดี เขาจะได้คอยดูเด็คเคอร์ด้วย”

ทั้งสองรู้ว่าเด็คเคอร์พูดคุยกับคนอื่นไม่เก่ง เรียกว่าเข้าชั้นเกลียดการสนทนาเลยล่ะ

โบการ์ตก้มมองแด็บนีย์อีกครั้ง “ดูจากประวัติ ไม่มีอะไรบ่งบอกสักนิดว่าเขาจะทำเรื่องแบบนี้ และผมไม่เจอความเชื่อมโยงระหว่างแด็บนีย์กับเบิร์กเชียร์ด้วย”

เจมิสันพูด “มันต้องมีอะไรสักอย่างสิ นอกจากว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญจริง ๆ แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่เข้าท่าเลย”

โบการ์ตพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะเหลือบมองจอมอนิเตอร์ อัตราการเต้นของหัวใจและจังหวะการหายใจยังคงขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่สม่ำเสมอ

“เป็นไปได้ว่าเขาจะตายโดยไม่มีโอกาสพูดอะไรสักคำ”

“แต่ถ้าเขาพูด เราก็คงพร้อมรอฟังอยู่ตรงนี้” เจมิสันว่า

ตอนนั้นเองที่ประตูห้องน้ำเปิดออก พยาบาลกับเอลลีเดินออกมาด้วยกัน เอลลีเป็นหญิงร่างสูง ไหล่กว้าง ขาวาว เอวบาง สะโพกแคบ แฉกกรามได้รูป โหนกแก้มสูงและเด่นชัด ดวงตาโตสีฟ้าอ่อนชวนมอง จัดว่าค่อนข้างสวยทีเดียว เธอไว้ผมยาวและปล่อยให้หางอกตามธรรมชาติ เมื่อดูจากรูปร่างเดาว่าสมัยสาว ๆ เธอน่าจะเป็นนักกีฬา ปัจจุบันเอลลีอายุหกสิบต้น ๆ มีลูกสี่คน หลานสามคน และสามีที่บาดเจ็บสาหัส สภาพเธอตอนนี้ก็ดูไม่ต่างจากคนใกล้ตายเท่าไร

โบการ์ตยกเก้าอี้ตัวหนึ่งมาตั้งข้างเตียงให้เธอ เจมิสันลุกไปช่วยพยาบาล พยุงเอลลีมาที่เก้าอี้ ก่อนเธอจะนั่งลง หรือใช้คำว่าทิ้งตัวลงน่าจะเหมาะกว่า

พยาบาลดูจอมนิตอร์แล้วส่งสายตาสีอ่อนโยนบางอย่างให้โบการ์ต จากนั้น ก็เดินออกไปพร้อมปิดประตูตามหลัง เอลลีสอดมือลอดราวกันเตียงไปกุมมือ สามีพาลงชบหน้ากับราวด้าบน

โบการ์ตถอยออกมา เจมิสันนั่งลงที่เดิม พวกเขาชำเลื่องมองกันขณะ ฟังเสียงสะอื้นแผ่วเบาของเอลลี

“คุณนายเด็บบีย์ ถ้าลูก ๆ ของคุณเข้าเมืองมาแล้ว ผมส่งเจ้าหน้าที่ ไปรับพวกเธอมาที่นี่ได้ นะครับ” โบการ์ตบอกหลังจากไม่พูดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง

ที่แรกเอลลียังเงิบ แต่สุดท้ายก็พยักหน้า

“ฉันพอรู้ใหม่ว่าตอนนี้นู๋ลูก ๆ ของคุณถึงไหนกันแล้ว หรือมีใครที่ผมจะ...”

เธอเงยหน้าขึ้นและพูดโดยไม่มองโบการ์ต “จูลส์ ลูกสาวฉันคะ แก... แกรู้เรื่องดี” เธอล้วงมือถือจากกระเป๋าเสื้อออกมาจดหาเบอร์โทรของลูกสาว แล้วยื่นให้โบการ์ต เขารีบจดเบอร์นั้นและส่งมือถือคืน ก่อนเดินออกจาก ห้องไป

เจมิสันแตะไหล่เอลลีพาลงบอก “ฉันเสียใจด้วยจริง ๆ นะคะ คุณนาย เด็บบีย์”

“เขา...เอ่อ...วอลต์ทำร้ายคนจริง ๆ เหรอ เอพีเอ...พวกนั้น...พวกเขา บอกว่า...”

“เราอย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้กันเลยคะ”

เอลลีหันหน้าที่เปรอะเปื้อนคราบน้ำตาไปทางเจมิสัน “ฉันไม่เชื่อว่าเขา จะทำแบบนั้น แน่ใจนะว่าไม่มีใครยิงเขา วอลต์ไม่มีทางทำร้ายใครหรอก ชะ...เขา...” เสียงเธอขาดหาย ก่อนจะหันไปชบหน้ากับราวกันเตียงอีกครั้ง

ทันใดนั้นจอมนิตอร์ก็ส่งเสียงดังป๊อป ๆ พวกเธอหันขวับไปมอง พร้อมกัน แต่แล้วเสียงก็เงียบไป

“เราแน่ใจคะ คุณนายเด็บบีย์ ฉันก็ไม่อยากบอกคุณแบบนี้ แต่มีพยาน เห็นเหตุการณ์หลายคน”

เอลลี่สั่งน้ำมูกใส่ทิชชู ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นกว่าเดิม “วอลต์ คงไม่ฟื้นแล้วใช่ไหม”

“คะ หมอยืนยันว่าหมดหวัง”

“ฉัน...ฉันไม่เคยรู้เลยว่าเขามีป็น”

หลังจากมองอีกฝ่ายอย่างพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง เจมิสันก็ถาม “ช่วงนี้คุณรู้สึกว่ามีเปลี่ยนไปบ้างไหม”

“ในแง่ไหนล่ะ”

“ก็อาจจะเป็นอารมณ์ ความกังวลเรื่องงาน ความเบื่ออาหาร การ ตื่นหนักกว่าปกติ หรือสัญญาณที่บ่งบอกว่าเขาเป็นโรคซึมเศร้า”

เอลลี่เอนหลังพิงเก้าอี้ เธอขยี้ทิชชูในมือเป็นก้อนพลงกัมหัน้ำมองตัก

เสียงฝีเท้าและเสียงวิ่งดังขึ้นหน้าประตูเป็นระยะ รวมถึงเสียงจาก จอมอนิเตอร์ เสียงประกาศตามสาย และเสียงเข็นเตียงผู้ป่วยไปตามโถง ทางเดิน อากาศภายในห้องเย็นเยือกตลอดเวลา ทั้งยังคลุ้งด้วยกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อซึ่งเป็นเรื่องปกติของโรงพยาบาล ขณะที่บรรยากาศเต็มไปด้วย ความตึงเครียด รวากับว่าเสียงร้องแหลมจากจอมอนิเตอร์คือเส้นแบ่งระหว่าง ความเป็นกับความตาย

“วอลต์ไม่เคยพูดเรื่องงานให้ฉันฟัง อีกอย่างเขาไม่ค่อยตื่นที่บ้านด้วย เขาจะตื่นเฉพาะตอนมีนัดกินมื้อเย็นเพื่อคุยธุรกิจ หรือไม่ก็ตามงานเลี้ยงสังสรรค์ ของคนในแวดวงเดียวกัน ฉันเคยออกงานกับเขาเป็นบางครั้ง วอลต์ตื่นแค่พอ เข้าสังคมหรือเพื่อเจรจาเรื่องสัญญาเท่านั้น”

“ฉันเข้าใจค่ะ ว่าแต่เขาดูกังวลเรื่องเงินบ้างหรือเปล่า”

“เท่าที่ฉันรู้ไม่มีนะ วอลต์ดูแลเรื่องเงินเองทั้งหมด ฉันไม่เคยเห็นเจ้าหน้าที่ ตามมาทวงเงินถึงบ้าน ถ้าคุณหมายถึงแบบนั้นล่ะ”

“เขาอารมณ์แปรปรวนบ้างไหม”

เอลลี่ซบหน้าตาแล้วเหลือบมองสามี ก่อนเบือนหน้าไปทางอื่นเหมือน อึดอัดใจที่ต้องเปิดเผยข้อมูลของเขากับคนแปลกหน้า